

מזו א מיי פון מיל
גרושק הלה יד טו
מגג שנין נ טוש"ע אה"ע
סימן קנב סעף יח יע:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה גמלא וכו'
דכיון דלון גט וכו' מוכח
מילתא דהא דעד:

פסקי רי"ד

כשר אלמא קסבר שנים
שהביאו גט ממדינת הים
אין צריכין לומר בפני
נכתב ובפני נחתם פי'
דוקא אם לא היו שניהן
שלושים בהבאתו אלא א'
דאמר בפני נחתם אז הוא
פסול דאע"ג דהיימנה
רבנן כבי כיון דלא
מסתידי נמי אכתובה אתי
לאיחלופי בקיום שטרות
דעלמא וקא על גב דאחר
אומר בפני נכתב כיון דלא
הוה איהו שליח בגט בפניו
דליתיה דמי ואין כאן עדות
אלא אחתיבה בלחוד ולא
לאשמועי נמי קיום שטרות
בע"א ומשי"ה פסול אבל
אם היו שניהם שליחים
בהבאתו ושניהם אומרים
כי הבעל נתנו לנו כשר
שאינו פסול אמרו בפנינו
נכתב ובפנינו נחתם כפי
[שתיקון] שהם מעידים כי
הבעל נתנו להם אי צריך
שום קיום שפי הבעל כק'
עדים וכיון שהווא מסוד
להם הרי הודה שהוא כשר
ורשוב אינו יע"ר
כדכתבנו לעיל בפ"ק (ה)
ולשמה לא חיישי' כדבבא
א"ל אביי אלא מתנה
סיפא דקתני שנים אומרים
בפנינו נכתב וכו' אומר
בפני נחתם פסול וכו'
יהודי מכשיר טעמא דאין
הוא יוצא מתחת ידי
שניהם [הא גט יוצא
מתחת ידי שניהם] מכשיר
רבנן וכו' אין וכו' אהני
יוצא מתחת ידי שניהם
במאי פליגי מר סבר גוריון
דילמא אתי לאיחלופי
בקיום שטרות דעלמא ומר
סבר לא גוריון מי רבנן
סביר כיון דהוה אומר
דמסתידי אחתיבה אפי"פ
שהווא שליח הגט דהיימנה
רבנן כבי תרי כיון דלא
מסתידי נמי אכתובה אתי
לאיחלופי בקיום שטרות
דעלמא וכו' יהודה סבר
כיון דאיכא שני עדים
דמסתידי נמי אכתובה לא
אתי לאחלופי בקיום
שטרות דעלמא אכל
ברישא דליכא אלא חד
אכתובה דהוה כמאן
דליתיה דמי אי מכשרת
על האי המעיד על החתימה
כבי תרי מפני שליחת הגט
הוא אתי לאחלופי בקיום
שטרות דעלמא. רבה בר
בר חנה חילש על גביה בר
יהודה ורבנן לישולי ביה
בעו מיניה שנים שהביאו
גט ממדינת הים צריכין
לומר בפנינו נכתב ובפנינו
נחתם או אין צריכין אמר
להן אין צריכין ומה אילו
יאמרו בפנינו גירשה מי
לא מהימני פי' גם (קיס)
כשאומרים שהבעל נתנו
להן לחתן וכו' שהבעל נתנו
נאמנים וכיון שהבעל נתנו
להם להוליכו לאשתו פנו
כק' עדים שהוא חבו
הוחתימו ואין לך קיום
גדול מזה ושוב אינו יכול
לבוט ולערער וכך הלכה:

מזו:

אלמא קסבר שנים שהביאו גט אין צריכין בו. פי' צקונטרס
דטעמא משום דלון עדים מצויין לקיימו ונראה דאפילו
למ"ד לפי שאין צריכין לשמה איירי הכא דלאחר שלמדו צדי תרי
דלא שכיח לא גזרינן שמא יחזור לקלוקלו אצל מאן דסבר שנים
שהביאו גט צריכין ע"כ סבר לפי
שאין צריכין לשמה כרבה דלרנא
אפילו לא אמר זה בפני נכתב וזה
בפני נחתם כשר כיון שאומרים שהבעל
שלוחם דמה אילו יאמרו בפנינו גירשה
וא"מ ו"לרנא נמי^א דלמא בעלמא צריכין
והכא דכשר משום דחד מיימיהו מסהיד
אכתובה וחד אחתימה ואין לומר
דכיון דלא מסהיד אכוליה מילתא לא
דייק דהא תנן אחד אומר בפני
נכתב ושנים אומרים בפנינו נחתם
כשר אלמא מהימנן חד אע"ג דלא
מסהיד אלא אכתובה לחוד ולא
אמרין דלא דייק וי"ל דאם אימא
דצריכין בעלמא גם כאן לא היה
מועיל דכיון שאין כאן אלא אחד
שמעיד על החתימה לנד אתי לאיחלופי
בקיום שטרות דעלמא אע"ג דלידך
מועיל על הכתיבה מאחר דהאי
דמסהיד אחתימה לא מסהיד אכתובה
דכנה נמי^ב אית ליה טעמא לאיחלופי
דכיון דכבר תקנו בפני נכתב משום
לשמה תקנו נמי דצריכין לומר משום
איחלופי דפרישי' לעיל בפ"ק (דף ה.)^ג
אע"פ שכיון שהם שנים אין צריכין
להעיד משום קיום אלא משום לשמה
מ"מ כיון דצריכין מיהא עדות משום
לשמה יסבדו העולם עדות זה משום
קיום הוא וזהו^ד לאיחלופי משום קיום
שטרות דעלמא: **הא גט יוצא**
מתחת ידי שניהם מכשיר רבנן.
מדקדק כן לפי שרובה לישאל וכו' אין
גט יוצא כו' במאי פליגי^ה דבגט יוצא
מתחת ידי שניהם ינחא ליה דפליגי
כמו שמפרש בלשון שני ובלשון שני
איכא וינחא ליה טפי דפליגי בלון
גט יוצא כו' כמו שפירש כאן בלשון
ראשון ובענין סוגי' זו איכא בלון
טרפות (מולין דף נח.) גזי ולד טרפה:
אלמא קסבר צריכין בו. היינו
כרבה^ו דפרישנו: **במאי פליגי.**
וא"מ ולימא דפליגי באיחלופי כמו
בלשון ראשון ואומר ר"י דבשלמא
ללישנא קמא איכא למימר דטעמא
דצדי יהודה משום דלא חייש לאיחלופי
(א) כיון דלון גט יוצא אלא מתחת ידי
עד החתימה מוכחא מילתא^ז משום
דעד חתימה נאמן ביחודי לפי שהוא
שליח הגט מדמצינן אכתובה תרי
משום דלא הוה שלוחים^ח אצל להאי
לישנא דמוקי לה בגט יוצא מתחת ידי
הכתיבה ישנו נמי שליח הגט^ט:
ומר סבר לפי שאין עדים מצויין

המביא גט פרק שני גיטין

גשר. ואע"ג דלא כלום קאמרי דלחד אלכרוה למימר תרויהו דלא
ליחלפו בקיום שטרות דעלמא אפי"ה כשר דקסבר שנים שהביאו גט
אין צריכין לומר כו' דטעמא משום שאין עדים מצויין לקיימו והרי
עדים מצויין לקיימו. ואי קשיא כיון דסוף סוף שנים הן מה ליה שניהם
שלוחים מה לי אחד מהם הרי עדים
מצויין לקיימו לא פלוג רבנן בין זא
עם חבורת אנשים לזא יחודי דלון
מצחין וזדוק בללה דלא מוכחא
מלתא ואם בללה להשכיר את זה
יכשירו את זה אצל כששים הביאיהו
מלתא דמוכחא ולא שכיחא היא ולא
אחמור צה רבנן: **סיפא דקסני.**
פלוגמא דר' יהודה ורבנן על כרחין
בשלין הגט יוצא מתחת ידי שניהם
הוא דלוי שניהם שלוחין מכשיר רבנן
ואע"ג דלמיריה דידהו לא כלום היא
דהא שנים שהביאו גט אין צריכין
לומר: **במאי פליגי.** הואיל ואחד
מביאו והוא לא אמר כתיקון חכמים
אמאי קמכשר ר' יהודה: **ס"ק סבר.**
אף על פי שהגט יוצא מתחת עד
החתימה והשליח הימנוהו רבנן כתי
אפילו הכי כיון דלא אמר נמי בפני
נכתב פסול גזירה דלמא אתי לאיחלופי
כו': ורבי יהודה סבר. כיון דלצרכייהו
תרי אחרני במקומו לאסתידי אכתובה
תו לא אתי לאיחלופי: צריכין. ואלו
לא אמרו כתיקון חכמים דכיון דחד
הוא דלמסיד אחתימה אתי לאיחלופי
הואיל ואיהו לא אמר אכתובה: **סיפא**
דקסני. פלוגמא נימא דומיא דרישא
דאפילו גט יוצא מתחת ידי שניהם
פסלי דהא צריכין לומר והני לא כלום
קאמרי דאי גט יוצא מתחת ידי עדי
הכתיבה האי דחתימה לאו כלום הוא
שאינו שליח דצדד ואי מתחת ידי אחד
מאלו ועד החתימה או שלשתן שלוחין
זו כיון דחתימה חד הוא דלמסיד
ואיהו לא אמר אכתובה אתי לאיחלופי
בעלמא: **במאי פליגי.** כלומר ר'
יהודה אמאי אכשר: **סנה קמא סבר**
לפי שאין צריכין לשמה. הלכך פני
שהביאו גט צריכין לומר והני לא
כלום אמרו כדלמחנן: ורבי יהודה
סבר לפי שאין מצויין לקיימו. הלכך
שנים שהביאו גט אין צריכין לומר ולא
איכפת לן: **רנא מסיד לישנא קמא.**
דלון גט יוצא מתחת ידי שניהם. דאי
שנים הביאיהו דכולי עלמא כשר דלון
צריכין^א לטעם לפי שאין עדים מצויין
והכא כשהביאו א' אותם שהעיד על
החתימה וטעמא דר' יהודה כדלמחנן
לעיל דכיון דליכא תרי אחרני
אכתובה לא אתי לאיחלופי: ורנא.
הכא דמכשיר רבי יהודה לאו משום
דשנים המביאין גט אין צריכין אלא
לאחר שלמדו עסקין דלמאי נישחש לה
אי לשמה הא איכא אי לקיימו הא

איכא דשנים הם ורבנן דפסלי גזרי שמא יחזור דבר לקלוקלו ורבי
יהודה סבר לא גזרינן דתרי דמייתי גיטא לא שכיחא ולא גזרו
צה רבנן: **ופלוג נמי רבי יהודה ברישא.** בלחד אומר
בפני נכתב ואחד אומר בפני נחתם כיון דיוצא מתחת ידי שניהם
לקיימו לכה למיחש ולשמה נמי הא למדו ולקלוקלו לא חייש:
לא למעוטי בפני נחתם אצל לא בפני נכתב. דחד הוא ופסולין
משום גזירה דלמא אתי לאיחלופי הוא: **אחמור נמי.** כלישנא
בתרא דרבי יוחנן דבגט יוצא מתחת ידי שניהם מחלוקת:
חברא
הוא
הוא

מסורת הש"ס

(א) ג'ל רב אמר,
(ב) ג'ל ג', א ג'ל רב
אמר, (ד) ג'ל ג':
(ה) ג'ל ג', (ו) ג'ל ג',
(ז) ג'ל רבנן וכו' הערוך,
(ח) ג'ל ג', (ט) דפסיד
דעס, (י) ג'ל
ההפ"ה לרנא, (יא) ג'ל
ואמי לאחלופי בקיום
יעב"ד, (יב) מינת משום
נמחק, רש"י,

מוסף רש"י

לפי שאין בקיאות
לשמה. לון בני מיתת
היס בני מיתת ואין
יודעין שצריכין לכתוב הגט
לשם השמה, וקלף כתיב
וכתיב לה ספר כתיבות,
לה דהיינו לשמה, הלכך
אומר השליח בפני נכתב
ובפני נחתם וממלא שילינן
ליה אם נכתב לשמה
והוא אומר אין (וע"ד
ג). לפי שאין עדים
מצויין לקיימו. אן
שירות מצויות משם ללחן
שלא יכל הבעל ויערער
לומר לא כתבתי, שיהו
עדים מצויין להכיר חתימת
העדים, והאמיטוהו ללחן
דעני לשמה (וע"ד ה.).

מוסף תוספות

א. אמאי פשיטא לי'
להלמורא דשני שהביאו
גט א"צ שיאמר. תוס'
ה"ש. ב. דאמר לפי
שאין בקיאות לשמה, נתי
דקסבר דמיעיקרא ודאי לא
הוה מתקנים חכמים בפני
נכתב משום חשש
דאיחלופי אי לא משום
לשמה וכו' מ"מ לאחד
שהקנו לאומרו משום
לשמה, כי לא צריך נמי
משום לשמה, כגון לאחד
שלמדו. תוס' ה"ש.
ג. ד"ה אי הכי יוכל
דאי אלא
דמכשיר. ורבי
דללישנא קמא משמע
דהוה ניהא לי טפי אי הוה
אמר כלישנא קמא. תוס'
ה"ש. ד. דאמר לפי
שאין בקיאות לשמה,
ואע"פ שהאחד אומר בפני
נכתב והאחר אומר בפני
נחתם חיישין דלמא אתי
לאיחלופי בקיום שטרות
דעלמא. תוס' ה"ש.
ה. ובשטרות ליכא
טעמא דהוה שליחות
להיימניה ביחודי כמו
בגמ' תוס' ה"ש.
ו. כמו עדי חתימה,
וכיון דהוה המעיד
אחתימה לא מעיד אכתובה
הוה אתי לאיחלופי בקיום
שטרות דעלמא. תוס'
ה"ש. ו. ולאחד
שלמדו. רש"י.
א. לומר בפ"ג ובפ"ג.
רש"י. דמשום לשמה
ליכא כיון דהוה אחר
שלמדו, ולא גזרי נמי בהא
שמא יחזור דבר לקלוקלו.
שעות קדמוס. א. דתרי
דמייתו גיטא, מילתא.
שעות קדמוס. א. ולא
יד. אלא דלארווחא
למתי' לרבה קאמר. ועוד
בהכין, מחוד ומוקי, רש"י.

ג'ל דכיון דרבה אוקי מתני' דפ"ק משום שאין בקיאות לשמה, כל היכא דמצי לאוקומי כולה מתני' בהכין, מחוד ומוקי, רש"י.